

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Trende Nætter

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Trende Nætter", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 300. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staffeldt01val-shoot-workid100802/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Trende Nætter

- 1 *Den første Nat* var det Stjerneblaae
Foruden Skye,
Sølvmaanen igjennem Grenene saac
Ned i Elskovs Lye.
- 2 Der sad under luftnende Mandeltræ'r
Det yndigste Par,
Hvis ei der var andre paa Jorden her,
Et Eden den var.
- 3 Der sad de fortroelige, Arm i Arm,
De elskende To,
Hun var saa undseelig, han var saa varm,
Og begge saa froe.
- 4 Hun snoede hans Lokkes faldende Ring
Undseelig, øm,
Om bævende, melkevid Finger omkring
Og syntes i Drøm.
- 5 Søetsværmende, han et Elskovsbrev
Med varmere Aand
Og dristig veltalende Finger skrev
I Jomfruens Haand.
- 6 Dog aldrig den spædere Attraac sig sled
Fra Blufærd løs,
Og aldrig svulmed' fra Læbernes Bred
Det dristige Kys.
- 7 Og som de i Uskyld dvælede der
Med barnlig Fryd,
Neddryssed' de venlige Mandeltræ'y
Den vaarlige Pryd.

- 8 Imorgen, imorgen ved Stjerneskiær
Og Faderens Blud;
Kom, Søde, igien til de Mandeltræ'!
Saa nynnede hun.
- 9 Imorgen forenes vi atter igjen
Af den lønlige Nat, –
Saa lividskede han og raslede hen
Giennem Greene og Krat.
- 10 Men da han igjennem Hækkerne brød,
Det bag hans Hast
Som Trudsel og klapprende Tænder lød,
Qvalt Latter udbrast.
- 11 *Den anden Nat* hang Skyerne ned
Som et Sørgeflor,
Lig Døden, trykked' bedøvende Fred
Den qualne Jord.
- 12 Og høit i Palladsets Mezzanin,
Hos den jantende Brud,
Det Lys, som styrede Ynglingens Trin,
Gik tidlig ud.
- 13 End svang han sig over det høie Hegn
Med Fuglesving,
Det sukkele i den bange Egn
Saa viét omkring.
- 14 De Mandeltræ'r rystede Duggen af,
Det var deres Graad;
De livkiede Blomster fandt gjerne en Grav
Hvor Ynglingen traad.

- 15 Men raskt han iler til affalte Maal,
Han alt det seer,
Da sank i hans Bryst det isnende Staal,
Han er ei meer!
- 16 O taber, I Træer, det visnende Løv
Paa Ynglingens Lig!
O Blomster, de Kroner i blodige Støv
Nedbøie sig!
- 17 Og da *den tredje Nat* nedsteeg,
En Jordefærd
Igjennem de eensomme Gader sig sneeg
Ved Fakkelskiær.
- 18 For Jomfruens Vindue den stille stod
Et Øieblik,
De alle opskued' med Sorrignød
Og videre gik.
- 19 Da oven fra Mezzaninen det lød
I den ængstlige Nat:
O tøv dog, du Yngling, uskyldig og sød!
De standsede brat.
- 20 O tøv dog, du Yngling, saa fauer og from,
Paa Gravens Vei,
Og lad mig først kaste mit Jomfruesløv om,
Saa kommer jeg.
- 21 Og lad mig først sette min Liljekrands paa
Og da for Gud,
Min mildere Fader, i Himmelen staae,
Din evige Brud!

- 22 Og i det samme hun styrtede sig
Fra oven ned.
I den aabne Kiste laae tvende Lig,
Nu har de Fred.

Forfædrene

- 1 Paa eensom Hede,
Blant Lyng og Krat,
Hvor Drager frede
Om Oldtids Skat,
En Borg sig hæved',
Den sammenfaldt,
Snart Vedbund' væved'
Sig rundt om alt.
- 2 Om Fod og Tinde
Sig Tidsler snøe,
De vilde Vinde
Derindø boe.
I Borgens Sale,
I Kirkens Chor,
Den vævre Svale
I Reden boer.
- 3 De Kirkeruder
Med rødligt Skjær
Og Biblics Guder
Udfaldne er.
Ved Lynet smelted'
Det gamle Blye,
Mod Gruben velted'
Sig ned paa nye.